

*„Lásko, tvá krása není z této země;
nepodobá se žádná lidská tvář
obrazu v srdci, které pozvedáš
jinými křídly, jiným ohněm ve mně...“*

Michelangelo Buonarroti

Azarquiel zkušeně pohnul chřípím. „Vida, my o vlku - a vlk nás nezklamal. Dopřejme zvidavému ohňostrůjci jednu pěknou, oživlou mrtvolu.“

Orlando vyskočil z postele, přehodil si kabátec a přitom si nestačil uvědomit, že se mu Azarquiel opět nebezpečně přiblížil. Než se nadál, bandita mu požitkářsky zvedl bradu a mlaskavě ho políbil na ústa. Orlando se zatočila hlava, ale nesměl si to připustit - Wolfgang ze Schellenbergu už stál ve dveřích.

„Strašlivá katastrofa!“ lomil příchozí mág rukama. „Co tomu řekne kníže?! Nejspíš mě dá vymrskat z města, ze zámku, z celého panství! Ach, já nešťastník, já nešťastník!“ Ukázalo se, že obtloustlý mág běduje stejně procítěně, jako dříve propadal nezřízeným projevům radosti.

„Co se stalo?“ zajímal se Orlando, aniž by předstíral účast.

„Hrozná věc, pane kolego. Ztratila se naše mrtvola! Kníže, jak jsem předpokládal, nemohl usnout. Dal pro mě poslat a mořil mě složitými metafyzickými otázkami. Když se konečně unavil, požádal mě, zda bych nedohlédl na mrtvého, co jsme si ho opatřili za účelem věštění. Musel jsem sebrat veškerou odvalu, které jsem od přirozenosti moc nepobral, abych se přiměl sestoupit do krypty a co nevidím - nebožtík zmizel, někdo nám ho ukradl! Čekají nás velké nepříjemnosti, mistře Orlando.“

Oslovený se chystal něco podotknout, v tu chvíli však Azarquiel, až dosud skrytý ve stínu lůžka, postoupil do dosahu Schellenbergovy lucerny. „Nač by někdo v takovém zapadákově kradl mrtvoly?“

Mág si Azarquiela změřil nechápavým pohledem, pak zalapal po dechu, obrátil oči v sloup a vypadalo to, že co chvíli omdlí. Hned vzápětí ho však proti všemu očekávání postihl živelný výbuch extatické radosti: „On ožil, on ožil! Vy jste to dokázal!“ Tančil kolem Azarquiela, zvidavě do něho strkal prstem, prováděl neuvěřitelně bizarní kreace na špičkách svých masitých chodidel. Potom se vrhl na rozpačitého Orlanda, tiskl mu ruku, plácal ho po

zádech a vydával vysoké zvuky připomínající pištění. „Oživil jste ho! Věděl jsem, že si nakonec dáte říct.“

Orlando trpně přijímal projevy tlouštíkovy nadšení.

„Ách, smím si sáhnout?“ rozplýval se dál Schellenberg. Zamával Azarquelovi dlaní před očima, štípl ho do předloktí, zatahal ho za vlasy. „Je to skutečně on se vším všudy!“

„Přecenil jste mě, pane ze Schellenbergu,“ vysoukal ze sebe Orlando. „Neoživil jsem ho, nebylo třeba.“

„Jakže?“ podívoval se mág. „Vždyť tady stojí, hýbe se, před okamžikem jsem ho dokonce slyšel mluvit! Když ho přinesli na zámek, byl nade vši pochybnost mrtvý. Dohlížel jsem na jeho uložení do kobky.“

„Tak to by stačilo,“ promluvil Azarquel. Nelíbilo se mu, že o něm Schellenberg mluví jako o nesvéprávném. Jakmile se mu podařilo přivábit ohňostrůjcovu těkající pozornost, výhružně se usmál a vycenil zuby, takže i člověku neznalému tajných nauk muselo být hned jasné, co je zač. Tentokrát bývalý bandita zaskočenému mágovi nedopřál, aby dal průchod svým pocitům. „Chop se lucerny, falešný proroku,“ rozkázal nesmlouvavě, „a drž se krok před námi. Vyvedeš mě a mistra Orlanda za město. Úkrok stranou a poznáš svět mrtvých, jak sis ho zatím poznat nepřál!“

Vydalo nakladatelství Sursum (<http://www.sursum.cz>), Tišnov 2002

ISBN 80-7323-028-3